

[Madsen-Mygdal.]

frem skulde være begaaet noget forkert overfor de arbejdsløse i Sønderjylland eller de socialt understøttede i Sønderjylland ved det, som skete i 1927, for ved Afstemningen i sin Tid blev der lovet dem en god social Forsorg i Danmark. Men det kan dog vel ikke betyde, at denne sociale Forsorg aldrig maa ændres nogen Sinde, at naar Kronen stiger fra 60 til 100, maa der ikke foretages nogen som helst Ændringer deri. Jeg tror, at det den Dag i Dag er saaledes, at den sociale Forsorg — den, som ogsaa sønderjydske Smaakaarsfolk nyder godt af — er betydeligt bedre paa denne Side Grænsen end paa den anden Side af Grænsen.

Men dette er kun den ene Side af Sagen, og den skal jeg ikke opholde mig ved her; der bliver nok Anledning til nærmere at drøfte hele dette Spørgsmaal. Jeg tror, at Udviklingen i de kommende Uger vil blive af den Beskaffenhed, at det bliver nødvendigt, at der her i Tinget bliver talt ud om Arbejdsløshedsspørgsmaalet og om den Vej, vi er kommet ind paa ved den ubetinget vederlagsfri Arbejdsløshedunderstøttelse, som blev vedtaget her i Tinget for kort Tid siden.

Saa er der den anden Side af Sagen, den anden Ting, disse Penge bliver anvendt til. Det er det, som i Dag særlig har Interesse, ogsaa i Forbindelse med den Forespørgsel, som er rettet. Det er Uddelingen af de 30 Mill. Kr. Naar man nu taler paa den Maade, som her er talt, om, at 30 Mill. Kr. uddeles til Landmændene, saa er det en ganske urigtig Maade at omtale det paa, for det er jo en Uddeling til Kommunerne paa Landet til Erstatning for de Skatter, som det ellers vilde være dem meget svært, for ikke at sige umuligt, at faa inddrevet, og for at de derigennem kan blive i Stand til at opretholde deres alt for store Udgiftsbudgetter, opretholde disse endnu i de kommende fire Kvartaler.

Hvor længe de 30 Mill. Kr. vil forslaa i saa Henseende, vil vi faa at se. Jeg vil dog her i Dag sige til de Herrer, der tror at kunne holde de offentlige Udgifter oppe gennem nye Skatter, at de vil faa at se inden længe, at alt dette bryder sammen overfor den jernhaarde Virkelighed, vi nu staar midt i. De Herrer vil, om ikke før, saa naar vi i Begyndelsen af næste Aar modtager Opgørelser over de faktisk erhvervede Indkomster, faa at se, at der her i Landet saa lidt som andet Steds er nogen Vej udenom det Krav, at de offentlige Udgifter maa nedbringes, saa de kommer til at staa i et rimeligt Forhold til Natio-

nens Indkomstmuligheder. Men for de Tusinder af Landmænd i Sønderjylland og andet Steds, der staar med deres Hjem og Bedrifter og Virksomheders Sammenbrud umiddelbart foran sig, er der ikke nogen Hjælp i den Kriselov, som er vedtaget. (*Statsministeren* [Stauning]: Naah! *Einer Jensen*: Naah!). Ja, de Herrer trøster sig og siger Naah. Ja, men det er der ikke. Jeg tror ikke, de vil kunne finde en eneste Landmand, om hvilken de kan sige, at den Mand blev reddet fra Tvangsauktion ved Hjælp af de 30 Mill. Kr., saaledes som de er anvendt, og det var netop det, som skulde naas. Det, det kommer an paa, er nemlig ikke en almindelig Uddeling til kommunale Budgetters Opretholdelse, men at man, saadan som Forholdene ligger, sætter ind paa at forhindre disse Sammenbrud. Det er, som jeg har sagt før, en Opgave, som kan løses, ogsaa med begrænsede Midler, hvis der sættes ind paa rette Maade.

Tør Regeringen virkelig, og tør de Partier, som støtter den, se paa dette, som nu forestaar ude i Landbruget, uden at røre en Haand til Hjælp? Jeg vil sige, at hvis Staten aldrig nogen Sinde før havde ydet Hjælp og Støtte til kriseramte Erhverv; hvis det var noget helt nyt, der her var Tale om, kunde man maaske deri finde Begrundelse og Paaskud for at lade være at hjælpe. Men det er jo slet ikke Tilfældet. Tværtimod, det Beløb, her er paakrævet, for at undgaa Tvangsauktioner i Landbruget, er kun ringe i Sammenligning med, hvad Rigsdagen lige op til den nyeste Tid med rund Haand har bevilget paa andre Omraader. De 30 Mill. Kr., som nu er uddelt til Dækning af Kommunernes Skatter, men som alligevel ikke vil kunne hindre, at hele den kommunale Økonomi i Løbet af kort Tid bryder sammen, hvis der ikke paa en helt anden Maade træffes Foranstaltninger derimod, vilde, hvis de sættes ind paa rette Maade og ind paa det Punkt, hvor Øjeblikkets Opgave findes, nemlig til Forhindring af Tvangsauktionerne efter Udlæg for forfalden Rentebetaling, meget vel kunne strække til overfor denne Opgave.

Vi har, som sagt, her i Rigsdagen bevilget meget større Beløb til lignende Opgaver. Vi har f. Eks. kunnet bevilge op til 175 Mill. Kr. for at undgaa Landmandsbankens Sammenbrud, ikke af Hensyn til Banken, men af Hensyn til de dertil knyttede industrielle Virksomheder. Der er udstedt Obligationer for 113 Mill. Kr. for at hindre Bolignød og Arbejdsløshed i Byerne. (*Einer Jensen*: Det er der bygget Huse for!). Ja, det er der bygget Huse for. . . . (*Einer Jen-*